

עכשיו כשאני

עכשיו כשאני זברה
 של שמש מבעד לחרכי התריסים
 כשכל גופי מופז אור וזמזום
 חרקים עצלים מתעלפים, מתים מאהבה
 אוכל להיזכר בבהק מבטך
 מפלח את ירכי.

מרחוק

אשתו של עורך הדין שמטפל בהסדרי החוב שלי
 נוסעת בניסאן אקסטרייל מאה ארבעים ואחת כוחות סוס.
 אני חוגרת את עצמי במושב הילדים הנרד מאחור. נשענת.
 חמום מרכזי. מגבים. מדונה.
 תיק עור נחש מוסט, כמעט
 דרכתי, מדונה.
 בדבורית סוהיל במלעיל מקבל
 הוראות למעקה עץ מצופה
 זכוכית מאה עשרים וששה מילימטר
 בשיוף עדין לבל יפגע המרקם האטום
 המזמן חדשים מראש.
 ממתינה. ממתינה. בממתינה אנה המנקה
 נזיפה בכביסותיה מול קולה
 של אשתו של עורך הדין שמטפל בהסדרי החוב שלי
 בדרך אבא חושי, בפנייה השנייה
 עץ
 זית
 מזהיב
 בצד הדרך
 כל כך, היא אומרת
 אני רוצה לעצמי עץ זית בגנה, כמה יפה יהיה.

ואני הייתי נחה

ואני הייתי נחה
 בין פניני פלסטיק
 לקביות מזל של מהמרים.
 שוכבת שמים בתוך שמים.
 והגוף שלה היה צורב
 כמו סרפדים מתוקים והייתי חולמת –
 אלבטרוס ענק בשמי ערב מזהיבים.
 כלב שעניו רכות חוצה את הרחוב.
 ולא מפני שהעור שלה הלך ונמוג בכפות ידי
 הייתי שותקת

פלסיבו

פלורנטין פנת ושינגטון מתגלגלת
 אפורה בשלכת מלכלכת ואויר אביך
 נסעתי אליך באוטובוס ובאוטובוס
 ובאוטובוס. צלמתי תמונות
 סולריות, פני באור הנוף החולף
 אולי אתה מנגן עכשו את הרצועה החמישית בדיסק השני של פלסיבו,
 אולי אתה שובר את מערכת התפים, מעשן רועד
 בזרועות אשה אחרת. אולי אתה מת.
 לא אכפת באמת
 ידי, מנחת נובלת בתחונני הפרחוניים.
 הה לבי, המת. הריק.